

Izraelska budućnost među narodima

“Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista slava JAHVINA.” —Izaija 60: 1

MNOGI SE DILJEM svijeta nadaju da bi mračni i problematični Bliski istok mogao krenuti putem mira i svjetla kao rezultat takozvanog “Abrahamovog sporazuma” i sličnih inicijativa posljednjih godina za pregovore o boljim odnosima između Izraela i nekoliko njezinih arapskih susjeda. Međutim, te su nade uvelike potamnjele izbijanjem sadašnjeg rata koji je proizašao iz napada Hamasa na Izrael u listopadu 2023, palestinskog sunitskog islamističkog političkog i vojnog pokreta koji upravlja izraelskim Pojasom Gaze od 2007.

Čini se očitim da nikakva količina potpisanih dokumenata, prošlih ili sadašnjih, neće ublažiti povijesno neprijateljstvo i sukob koji i dalje postoji između Izraela i onih koji se ili izravno protive njegovom postojanju, ili koji barem tvrde da posjeduju dio njegove zemlje. Ovo gorko neprijateljstvo nastavilo je tinjati, uz povremene erupcije rata, sve od ponovne uspostave Izraela kao nacije 1948. Svijet sada očajava gubeći nadu da će neprijateljstvo ikada prestati.

PONOVNO ROĐENJE IZRAELA

Iz vrtloga proturječnog nereda koji je karakterizirao gotovo sve velike svjetske događaje tijekom prošlog stoljeća, pojavilo se nešto toliko različito od općeg

obrasca stvari kao što se dan razlikuje od noći. Rođena je nova nacija — nacija Izrael. Zapravo, bilo je to ponovno rođenje nacije koja je postojala stoljećima prije. Međutim, sadašnja država Izrael razlikuje se od stare u gotovo svakom pogledu, osim u zajedničkom židovskom naslijeđu.

Ova se nacija ponovno rodila u vrijeme kada je relativno mali broj tih drevnih izabranih Božjih ljudi očajnički nastojao zadržati svoju vlast u Obećanoj zemlji. U isto vrijeme, Izrael je bio okružen neprijateljskim vojskama koje su mu ili prijetile ili ga napadale gotovo neprestano. Ipak, iz ove muke, uz moćne nacije koje su ponekad samo pasivno gledale, rođena je Država Izrael. Nije dovoljno reći da je to bio povijesni događaj. Bio je to i proročki događaj, prореčen u Svetom pismu.

I biblijska i svjetovna povijest pružaju zanimljivu i živopisnu pozadinu za ovaj narod. Dobro je rečeno da je jedno od najvećih živih svjedočanstava vjerodostojnosti Biblije koje se može naći u današnjem svijetu Židov. Sada kada je židovski narod okupljen u ponovno rođenu naciju, ovo je svjedočanstvo uvelike ojačalo. Doista, većina onih koji čine novu naciju Izrael sami još uvijek ne vjeruju u Bibliju kao nadahnutu Božju Riječ. Čak i to, međutim, potvrđuje točnost proročanstava koja se odnose na njihovu ponovnu uspostavu zemlje.

ZEMLJA I POTOMSTVO

Abraham je priznati otac židovskog naroda i bio je prvi kome je primijenjen naziv Hebrejac. (1. Mojsijeva 14: 13) Njemu je Bog dao divna obećanja. Jedan od njih se odnosio na zemlju koja će na kraju postati Izrael. Ona glasi: “Oči svoje podigni i s mjesta na kojem si pogledaj prema sjeveru, jugu, istoku i zapadu; jer svu zemlju što je možeš vidjeti dat ću tebi i tvome potomstvu zauvijek.”

(1.Mojsijeva 13: 14, 15) Ovo obećanje je u stvarnosti predstavljalo jamstvo njihovog budućeg vlasništva nad zemljom.

Osim ovog jamstva u vezi sa zemljom, Bog je obećao Abrahamu da će njegovo potomstvo, ili potomstvo, biti uključeno u blagoslov cijelog čovječanstva: “Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.” (1.Mojsijeva 22: 18) Abraham je očito ovo obećanje shvatio kao značenje da će jednog dana njegovi potomci postati moćna nacija i biti u poziciji proširiti blagoslove na sve druge nacije na zemlji. U Novom zavjetu nam je rečeno da je “tražio grad... kojemu je graditelj i tvorac Bog.” (Hebrejima 11: 10) Grad, u Bibliji, simbolizira vladu, slično kao što to čini iu našem jeziku, kao na primjer, kada govorimo o Washingtonu, DC, sjedištu vlade u Sjedinjenim Državama.

Abrahamovi potomci postali su poznati kao Izraelci, nazvani po njegovom unuku Jakovu, čije je ime Bog promijenio u Izrael. (1.Mojsijeva 32: 28) Kasnije su pod Mojsijevim vodstvom, s njim kao posrednikom, ušli u savez s Jahvom. Nakon što su to učinili, Bog im je rekao: “Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode – ta moj je sav svijet! –vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.’ Tim riječima oslovi Izraelce.”— 2.Mojsijeva 19: 5, 6

Iz ove je izjave jasno vidljivo da je poslušnost božanskom zakonu trebala biti mjera kojom će Bog odrediti hoće li Izrael i dalje biti njegov izabrani narod. Ako žele zauzeti visoku poziciju u njegovim uređenjima, moraju mu pokazati poslušnost iskrenim i stalnim nastojanjem da poštuju njegov zakon.

U narednim stoljećima Izrael je veći dio vremena

bio nevjeran Božjem zakonu. Na kraju su izgubili svoju nacionalnu neovisnost i odvedeni su u Babilon. O svrgavanju njihovog posljednjeg kralja, Sidkije, čitamo: “Ti, svjetovni zli prinče Izraelov, čiji je dan došao, kada će bezakonju doći kraj. Ovako govori Gospodin BOG; Ukloni dijamant i skini krunu: ovo više neće biti isto: ... Prevrnut ću, prevrnuti, preokrenuti to: i više ga neće biti, dok ne dođe onaj čije je pravo; i ja ću mu je dati.”—Ezekiel 21: 25-27

Nakon sedamdeset godina sužanjstva u Babilonu, narodu je dopušteno da se vrati u svoju zemlju, ali nije povratio svoju nacionalnu neovisnost. (Jeremija 25: 8-12; 29: 10; Ezra 1: 1-5) Osim njihovog sužanjstva u Babilonu, bili su uzastopno podčinjeni Medo-Perziji, Grčkoj, a zatim Rimu. Bili su pod svojim rimskim upraviteljima kad je došao Isus. (Luka 2: 1-5) Izgubili su svoj položaj suverene nacije, ali im je potvrđen Božji savez naklonosti na razdoblje od sedamdeset simboličnih tjedana. (Daniel 9: 24-27) Korištenjem biblijskog načela dan za godinu - u ovom slučaju 7 dana x 70 tjedana - prikazano je ukupno četiri stotine devedeset godina u primjeni Danielova proćanstva. (4.Mojsijeva 14: 34; Ezekiel 4: 5, 6) Ovo razdoblje je uključivalo vrijeme Isusove zemaljske službe, a završilo je tri i pol godine nakon njegove smrti.

Da su prihvatili Isusa i pod ovim posljednjim testom pokazali se vjernima, izraelska nacija mogla je osigurati položaj Božje “predrage svojine... mimo svih naroda”, i mogli su biti “kraljevstvo svećenika i sveti narod”. (2.Mojsijeva 19: 5, 6) Međutim, zapis je da Isus “k svojim dođe i njegovi ga ne primiše.” (Ivan 1: 11) Naprotiv, Izrael ga je odbacio i razapeo. Tako je, prije gotovo dvadeset stoljeća u sjeni Golgote, najplemenitiji Izraelac koji je ikada živio – Isus Mesija, obećani kralj Izraela i svijeta – izjavio generaciji koja ga je odbacila:

“Evo, napuštena vam kuća.”—Matej 23: 38

NOVI NAROD

Nada da će imati udjela u Božjem gradu, ili kraljevstvu, koje je božansko obećanje rodilo u srcu Abrahama, i koje je izvorno pripadalo njegovim prirodnim potomcima, bila im je oduzeta ovom konačnom odlukom odbijanja koju je izrekao Učitelj. Nadalje je objasnio da će im kraljevstvo biti oduzeto i dano narodu koji će donositi njegove plodove. (Matej 21: 42, 43; Luka 19: 42-44) Apostol Petar prepoznaje ovaj novi narod koji nasljeđuje obećanja o kraljevstvu koja su izvorno data prirodnom Izraelu, ukazujući da je to crkva ovog sadašnjeg doba od Pedesetnice. (1.Petrova 2: 4-10) Apostol Pavao daje nam istu informaciju ukazujući na ispunjenje Božjeg obećanja Abrahamu u vezi s potomstvom koje je trebalo biti kanal blagoslova svim obiteljima na zemlji. On objašnjava da je Krist ovo potomstvo, a da će s njim biti povezani oni koje je Bog pozvao i koji su “kršteni u Krista”, kako među Židovima tako i među poganima.—Galaćanima 3: 8, 16, 27-29

Još jedna vrlo poučna lekcija o statusu Abrahamovih prirodnih potomaka je jedanaesto poglavlje Poslanice Rimljanima. Ovo poglavlje počinje pitanjem: “Zar je Bog odbacio narod svoj?” Odgovor apostola Pavla je: “Nipošto! Ta i ja sam Izraelac, iz potomstva Abrahamova, plemena Benjaminova.” Ono što apostol očito misli jest da Bog nije odvajao pojedinačne Izraelce. To pokazuje njegovo daljnje raščlanjivanje u kojem otkriva da je “Ostatak po milosnom izboru” zadržao povlašteni položaj u Božjim aranžmanima, a da je ostatak bio privremeno “zaslijepljen.”—Rimljanima 11: 1-10

Ostatak o kojem Pavao govori spominje se u objašnjenju da je Isus “k svojima došao, a oni ga nisu

primili. A onima koji ga primiše dade vlast da postanu sinovi Božji.” (Ivan 1: 11, 12) Oni koji krštenjem u Isusa i snagom Duha Svetoga postanu sinovi Božji i koji su vjerni do smrti, kraljevat će s Kristom. Zajedno s njim oni će biti kraljevski narod. (Rimljanima 6: 3-5; 8: 14-17; Otkrivenje 2: 10; 20: 4, 6) Božja obećanja su opravdala Izrael u traženju ovog visokog položaja, ali Pavao objašnjava da kao nacija “Što Izrael ište, to nije postigao.”—Rimljanima 11: 7

IZRAELSKO SLJEPILO TREBA UKLONITI

Duhovna sljepoća proizlazi iz nevjernosti Bogu. Tako je bilo i s Izraelom. Odbacili su Mesiju, i izgubljena je bilo kakva duhovna vizija koju su imali prije tog vremena. Ovo se stanje trebalo nastaviti, objašnjava Pavao, “dok punina pogana ne uđe.” (Rimljanima 11: 25) Ovaj dolazak “punine pogana” apostol je opisao kao usađivanje grančica divlje masline u izvornu izraelsku maslinu, “mimo naravi”. (vs. 24) U kalemljenju, cijepljena grana zadržava svoj izvorni identitet i nosi svoju vlastitu vrstu ploda, ne mijenjajući je ni na koji način sokom stabla čiji je dio. Međutim, drugačije je s ovim nežidovskim ograncima. Oni su, suprotno prirodi, promijenjeni; jer oni postaju duhovni Izraelci, i nasljeđuju obećanja koja su izvorno data isključivo Abrahamovim prirodnim potomcima.

Kada ovo djelo kalemljenja bude dovršeno, tada će “sav Izrael biti spašen,” napisao je Pavao, jer, “kako je pisano: Doći će sa Siona Otkupitelj, odvratit će bezbožnost od Jakova. I to će biti moj Savez s njima, kad uklonim grijehe njihove.” (vs. 26, 27) Savez o kojem se ovdje govori je onaj obećan u Jeremiji 31: 31-34. To će biti učinjeno s “kućom Izraelovom i s kućom Judinom”. I Izrael i Juda su spomenuti jer je u vrijeme kada je ovo

obećanje dano naciji bila podijeljena, deset plemena identificirano je kao Izrael, a druga dva kao Juda.

Pavao je napisao: “Sa Siona će doći Otkupitelj” Izraela. Sion, ili Zion, izvorno je bio, da tako kažemo, “Capitol Hill” Jeruzalema, a ime se koristi u proročanstvima kao simbol mesijanskog kraljevstva u ruci Krista i njegove crkve. Ovo je kraljevstvo koje je preuzeto od Abrahamovih prirodnih potomaka i dano novoj, duhovnoj naciji sastavljenoj od pojedinačnih vjernika među Židovima i poganima. Zajedno s Isusom, oni su prikazani na duhovnoj, ili nebeskoj, gori Sionu kao “Izbavitelji” u vrijeme kada će “kraljevstvo biti JAHVINO.”—Obadija 1: 21; Otkrivenje 14: 1; Izaija 55: 5; Hošea 1: 10

Upravo na ovo izbavljenje i prosvjetljenje prirodnog Izraela upućuje naš uvodni tekst: “Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista slava JAHVINA.” (Izaija 60: 1) Pravo svjetlo Izraela - i zapravo cijelog svijeta - je Isus. To je naglašeno u Simeonovu proročanstvu u vrijeme kada je dijete, Isus, posvećeno u jeruzalemskom hramu. U molitvi Bogu, Simeon je rekao za to dijete da je došlo da bude “svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga.”—Luka 2: 32

Ovu slavu Izrael nije spoznao u vrijeme Isusova prvog dolaska jer je nacija odbacila svjetlo i ubila ga. Simeon je pretekao da će rezultat toga biti njihov pad. Rekao je, “Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan.” (vs. 34) Samo je ostatak – nekolicina Izraelaca koji su primili Isusa u njegovom Prvom došašću – doživio u to vrijeme ispunjenje proročanstva, “Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi.” Ova nekolicina, zajedno s vjerničkim poganima kroz nadolazeće doba, radovali su se svjetlu i pustili ga da zasja u mračnom svijetu na blagoslov i ohrabrenje

drugih.

Za izraelski narod kao cjelinu, međutim, još uvijek je vrijeme budućnost kada će oni prepoznati svjetlo, kada će im se vlastite oči otvoriti da prepoznaju svog Mesiju. Tada će “sav Izrael biti spašen”.

SVJETLO IZ TAME

Slijedeći jamstvo našeg uvodnog teksta, prorok Izaija zatim kaže: “A zemlju, evo, tmina pokriva, i mrklina narode! A tebe obasjava JAHVE, i slava se njegova javlja nad tobom. K tvojoj svjetlosti koračaju narodi, i kraljevi k istoku tvoga sjaja.” (Izaija 60: 2, 3) Ovo ukazuje da će neposredno prije uklanjanja sljepoće Izraela nastati vrlo mračno razdoblje u ljudskom iskustvu, vrijeme kada će i Židovi i pogani biti bez duhovnog vida. Kako samo ovo opisuju sadašnje vrijeme!

Prava vjera u Boga nikada nije bila u takvom opadanju kao danas. Uistinu gusta tama prekriva ljude; to vrijedi za Izrael i sve druge narode. Dok je Jahvina upravljao poslovima Židova, oblikujući okolnosti kako bi potaknuo veliki broj njih da se vrate u Obećanu zemlju, motivi većine bili su ekonomski i nacionalni, a ne jaka vjera u Božja obećanja. Bilo je iznimaka, naravno, ali samo je relativna manjina uistinu tražila pomoć od Boga. Većina se pouzdala u oružje i bogatstvo. Iako imaju pionirski duh entuzijazma, oni, kao ni drugi narodi, nemaju rješenja za svoje probleme. Slično kao i kod većine nacija, njihova je vlada opterećena sukobima političkih i vjerskih frakcija.

Nadaju se, naravno, da će konačno pronaći rješenje za svoje probleme i da će vlast konačno postati prosperitetna i ekonomski ojačana. Proročanstva pokazuju da će prije konačne nevolje uživati u kratkom razdoblju relativnog mira i blagostanja. (Ezekiel 38: 8, 11, 12) U međuvremenu, Božja ruka u ljudskim poslovima upravlja

konačnim pitanjem, i u dogledno vrijeme svjetlo će doći u Izrael i u cijeli svijet, a rezultat će donijeti blagoslove svim narodima.

To je svjetlo već prisutno u svijetu, ali su i Židovi i pogani slijepi za njega, čak i kao što Izrael nije prepoznao svog Mesiju pri Prvom dolasku. Međutim, božanska providnost čak i sada oblikuje poslove Izraela, posebno u pogledu Židova koji su se ondje ponovno okupili. Proročanstva pokazuju da je njihov nacionalni preporod i ponovno okupljanje njihovog naroda prije vremena kada će njihovo sljepilo biti uklonjeno. To je posebno prikazano u proročanstvu Ezekijela 37: 1-14, gdje se cijeli dom Izraelov uspoređuje s dolinom suhih kostiju.

U vraćanju u život ovih kostiju naznačeno je djelovanje u tri stadija. Prvo se kosti pribiru — “kost uz njegovu kost”. Zatim su prekriveni tetivama i mesom. Na kraju im je dan dah, odnosno život. Uz ta zbivanja dolazi i buka, podrhtavanje, a potom i puhanje četiri vjetra. Iz četiri vjetra dolazi život u ono za što se kaže da je cijeli dom Izraelov.—vss. 7-9

Općenito govoreći, čini se da se ove tri etape preporoda podudaraju s tri glavna grča vremena nevolje s kojima sadašnji zli svijet dolazi kraju. Prvi od tih grčeva bio je Prvi svjetski rat koji je započeo 1914. Kao rezultat toga došlo je do šuštanja, tako reći, Izraelovih kostiju. Palestina im se djelomično otvorila, mnogi su se vratili i počelo je ponovno osvajanje zemlje. Iz Drugog svjetskog rata izašle su tetive i meso. Konačno, nova država Izrael formirana je ubrzo nakon toga 1948.

Međutim, još uvijek nema života u tim “kostima” sa stajališta Božjeg saveza. Dah još nije dat Izraelu. Stihovi 13 i 14 ocrtavaju ovaj slijed događaja: “I znat ćete da sam ja JAHVE kad otvorim grobove vaše

i kad vas izvedem iz vaših grobova, moj narode! I duh svoj udahnut ću u vas da oživite.” Ovdje su navedena tri događaja. Bog je sada “otvorio” njihove “grobove” nacije - prvi događaj; on ih je izveo “iz njihovih grobova” – drugi događaj; ali on još nije pustio svoj “duh” u njih, tako da oni još nemaju život. Tek kad sva ova tri koraka u njihovom oživljavanju budu ostvarena, oni će istinski upoznati Jahvu i prepoznat će Božjeg “jedinorođenog Sina”, Isusa, kao svog Mesiju, svoje Svjetlo.—Ivan 3: 16

Detaljan opis posljednjeg stadija vremena velike nevolje predstavljen je u 38. i 39. poglavlju Ezekielova proročanstva, a ovdje također nalazimo da će njihov narod tek kad se dogodi ova završna etapa, i u njoj Bog izbavi svoj narod od njegovih neprijatelja, otvoriti oči da ga upoznaju: “Znat će dom Izraelov da sam ja, JAHVE, Bog njihov – od toga dana zauvijek.”—Ezekiel 39: 22

U taj će se dan Bog, kao što je činio u stara vremena, boriti za Izraelce koji su se vratili u svoju zemlju. (2.Ljetopisa 20: 15; 32: 8) Oči mnogih naroda također će se otvoriti, i kao što proročanstvo izjavljuje: “I znat će da sam ja JAHVE.” (Zaharija 14: 2, 3; Ezekiel 38: 23) Stoga imamo sigurnost da će tada početi vrijeme pravednog blagoslova Izraela. “I kao što bijaste prokletstvo među narodima, ... tako ću vas spasiti da budete blagoslovom.”— Zaharija 8: 13

To, međutim, ne znači da će se država Izrael pod svojom sadašnjom vladom transformirati u zemaljsku etapu Kristova kraljevstva. Njegova će vlada, kao i vlada svih drugih naroda, pasti, a zamijenit će je vlada Mesijanskog kraljevstva. Izrael će kao pojedinci biti izbačen od svojih neprijatelja i otvorit će im se oči da vide slavu Gospodnju i da prepoznaju veliko svjetlo

koje će im tada doći. Prihvaćanjem njihova Mesije i poslušnošću zakonima njegova kraljevstva, slava Božje naklonosti počivat će na njima. Tako će se ispuniti drugi dio Simeonovog proročanstva, da je Krist “određen za pad i uskrsnuće mnogih u Izraelu”. Pad je došao kada su odbacili svjetlo, a njihov će ustanak biti rezultat njihova prihvaćanja njega.

KNEŽEVI PO SVOJ ZEMLJI

Danas je židovski narod i dalje okupljen u Izraelu u skladu s božanskim uređenjem za njihov konačni blagoslov. Međutim, prvo će trebati prepoznati Krista Isusa kao Sina Božjega, svog Mesiju, Otkupitelja i Izbavitelja, prije nego što im budu ponuđeni blagoslovi kraljevstva. (Zaharija 12: 10; Ezekiel 39: 25-29) Ljudski predstavnici Kristova kraljevstva bit će uskrsnuli vjerni očevi iz davnine, kao što su Abraham, Izak, Jakov i drugi Drevni dostojnici, za koje Sveto pismo izjavljuje da će biti učinjeni “kneževima po svoj zemlji”. (Psalmi 45: 16) Vidi također Luka 13: 28; Hebrejima 11: 39, 40; i Izaija 1: 25-27

Ovi drevni heroji vjere neće biti dio duhovne etape kraljevstva—čije će osoblje biti Isus i njegova crkva—ipak će ti dostojni zauzeti prednost nad svijetom općenito, nakon što su potvrdili svoju vjeru i ljubav za vrijeme vladavine zla, na od Boga odobren način. Tako su bili pripremljeni i pokazali se dostojnima da budu zemaljski propovjednici i predstavnici duhovnog kraljevstva.

Budući da izraelski narod pojedinačno priznaje i prihvaća vodstvo ovih uskrslih kao predstavnika svoga Mesije, i oni će također imati priliku surađivati u djelu kraljevstva. Tako će i pogani koji vjeruju. “Nova zemlja” će se povećati i proširiti svoj utjecaj na cijeli svijet,

pod vodstvom “novih nebesa”. “Nadaleko vlast će mu se sterat’ i miru neće biti kraja,” izjavljuje Sveto pismo; to jest, naposljetku će obuhvatiti sve nacije, čak će i mrtvi biti probuđeni kako bi imali priliku sudjelovati u njegovim blagoslovima.—2.Petrova 3: 13; Izaija 9: 6, 7; 1.Korinćanima 15: 22

Abrahamovo duhovno potomstvo, sakupljeno i od Židova i od pogana tijekom sadašnjeg Evandeoskog doba, Bog će smatrati “duhovnim” Izraelcima u nebeskoj etapi Božjeg kraljevstva. (Rimljanima 2: 28, 29; Otkrivenje 3: 12; 21: 2) Tako će biti i u slučaju onih koji sudjeluju u zemaljskoj fazi Božjeg kraljevstva, počevši od vjernih drevnih ljudi koji su živjeli prije Isusova prvog dolaska. Iz ove neprestano rastuće “nove zemlje” svjetlo o kojem se govori u našem uvodnom dijelu Pisma sjat će sve dok spoznaja o Božjoj slavi ne ispuni cijelu zemlju “kao što vode prekrivaju more”. (Izaija 11: 9; Habakuk 2: 14) To je veličanstvena nada, i kakav li je samo blagoslov stajati na samom pragu Mesijanskog kraljevstva i vidjeti rane početke ispunjenja Božjih obećanja . Neka mi kao budući duhovni Izraelci “ustanemo i zasvijetlimo” i vjerno priopćimo cijelom svijetu ove blagoslovljene vijesti! ■

* * *